

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžr/41/2014
Identifikačné číslo spisu:	6013201158
Dátum vydania rozhodnutia:	12.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6013201158.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov 1/ F. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. 2/ M. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom R.r, 3/ K. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., 4/ P. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. proti odporcovi: Okresný úrad Lučenec, Nám. republiky 26, 984 01 Lučenec, o návrhu na obnovu konania Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23Sp/7/2005, o odvolaní navrhovateľov proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 28Sp/32/2013-38 zo dňa 07.01.2014, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 28Sp/32/2013-38 zo dňa 7. januára 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 28Sp/32/2013-38 zo dňa 07.01.2014 podľa § 234 ods. 1 O.s.p. zamietol návrh navrhovateľov na obnovu konania sp. zn. 23Sp/7/2005 z dôvodu, že obnova konania vedeného podľa tretej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) nie je podľa § 250s O.s.p. prípustná.

V odôvodnení uznesenia krajský súd uviedol, že navrhovatelia žiadali obnovu konania, ktoré bolo vedené Krajským súdom v Banskej Bystrici pod. sp. zn. 23Sp/7/2005, pričom súd rozhodoval o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu v rámci správneho súdnictva podľa § 250l a nasl. O.s.p. Išlo teda o konanie v rámci správneho súdnictva, ktoré je upravené v piatej časti O.s.p., ktorá tvorí špeciálnu právnu úpravu oproti všeobecnej úprave konania podľa O.s.p. a iba v prípade, že niektoré otázky nie sú priamo upravené v tejto časti, je možné v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. použiť na ich riešenie primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti O.s.p. Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý v konaní o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. nie je prípustný, čo je výslovne uvedené v poslednej vete ustanovenia § 250s O.s.p.

Proti uzneseniu krajského súdu podali navrhovatelia v zákonnej lehote odvolanie dôvodiac, že podľa ich názoru je potrebné postupovať v zmysle ustanovenia § 228 ods. 1 písm. d/ O.s.p., ktoré uvádza, že právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným finančným zadost'učinením. Keďže ESELP konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), obnova konania je podľa ich názoru prípustná. Poukázali aj na čl. 46 Dohovoru o ochrane ľudských práv, v ktorom je uvedené, že zmluvné strany sa zaväzujú, že sa budú riadiť právoplatným rozsudkom súdu vo všetkých sporoch, ktorých sú účastníkmi. V dôsledku toho je potrebné, aby sa vnútroštátne súdy dôsledne riadili Dohovorom a pokiaľ jeho ustanovenia nie sú premietnuté do vnútroštátneho práva správne, je potrebné, aby súdy zaujali rozširujúci výklad ustanovení zákona, v tomto prípade O.s.p..

Odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 10.03.2014 uvádza, že navrhovatelia si mali uplatniť svoj nárok k nehnuteľnostiam podľa zákona č. 403/1990 Zb. v znení neskorších predpisov, pretože z ustanovenia § 1 vyplýva, že tento zákon sa vzťahuje na následky majetkových krívd spôsobených fyzickým a právnickým osobám odňatím vlastníckeho práva k nehnuteľným, prípadne hnuťelným veciam podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. a § 9 ods. 1 vyhl. č. 88/1959 Ú. v.. Navrhovatelia si preto nedôvodne uplatnili nárok podľa zákona č. 503/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, nakoľko uvedený zákon neriešil prinavracanie vlastníctva k nehnuteľnostiam, ktorých prechod na československý štát bol určený podľa citovaného vládneho nariadenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa (§ 212 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľov nemožno priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

Podľa § 250s O.s.p., proti rozhodnutiu súdu, ktorým potvrdí rozhodnutie správneho orgánu, je prípustné odvolanie. Proti rozsudku súdu, ktorým zruší rozhodnutie správneho orgánu, je prípustné odvolanie len z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. a/ a b/. Obnova konania, dovolanie a mimoriadne dovolanie nie sú prípustné.

Podľa § 246c ods. 1 O.s.p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Najvyšší súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. stotožňuje v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a v tomto uznesení konštatuje správnosť dôvodov pre ktoré krajský súd zamietol návrh na obnovu konania. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uvádza dopĺňujúce dôvody.

Z vyššie uvedených ustanovení vyplýva, že obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok je v zásade v konaniach podľa 5. časti O.s.p. neprípustná. Opravný prostriedok (t.j. aj obnova konania) je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Tak je tomu napríklad v ustanovení § 250ja ods. 1 a ods. 5 O.s.p. alebo v ustanovení § 250s. Vzhľadom k tomu, že piata časť O.s.p. je špeciálnou úpravou vo vzťahu k všeobecnej (prvej, tretej a štvrtej) časti O.s.p., ustanovenia piatej časti sa použijú prioritne, a v

případe, ak niečo nie je upravené, použijú sa subsidiárne ustanovenia všeobecnej (prvej, tretej a štvrtej) časti O.s.p.. Platí teda známe: „Lex specialis derogat legi generali“. V tretej hlave piatej časti nielenže nie je ustanovené, že obnova konania je prípustná, ale dokonca v ustanovení § 250s druhej vete O.s.p. je výslovne uvedené, že obnova konania, dovolanie a mimoriadne dovolanie nie sú prípustné.

Len pre ozrejmienie (netýka sa to uvedeného prípadu), v prípade rozsudkov súdu vydaných v tzv. „plnej jurisdikcii“ (v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p.), v ktorých môže súd rozhodnúť rozsudkom o náhrade škody, o peňažnom plnení alebo o peňažnej sankcii, je v zmysle § 250ja ods. 5 prípustný opravný prostriedok podľa štvrtej časti, ak nie je ustanovené inak. Ide teda o jediný prípad, kedy je možné v správnom súdnictve využiť mimoriadny opravný prostriedok. Takto potom vo veciach súkromnoprávných sporov a ukladania sankcií je zásadne prípustné podať odvolanie, navrhnúť obnovu konania a dovolanie podľa štvrtej časti O.s.p., ak nie sú vylúčené ustanovením § 246c ods. 1 veta tretia a § 250ja ods. 6.

K tvrdeniu navrhovateľov, že v zmysle čl. 46 Dohovoru by sa vnútroštátne súdy mali dôsledne riadiť Dohovorom, a pokiaľ jeho ustanovenia nie sú premietnuté do vnútroštátneho práva, je potrebné, aby súdy zaujali rozširujúci výklad k ustanoveniam zákonov, najmä k aplikácii ustanovenia § 228 ods. 1 písm. d/ O.s.p. na piatu časť O.s.p., najvyšší súd uvádza, že takýmto postupom by súdy nevyužívali extenzívny výklad, ale konali by nezákonne, resp. obchádzali by zákon, čo je v právnom štáte neprípustné.

Výkladom relevantných ustanovení O.s.p. ako i právnym záverom krajského súdu o neprípustnosti obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku odvolací súd dospel k záveru, že takýto postup je v súlade so systematickými súvislosťami zákona ako i s jeho účelom. Namietnuté porušenie čl. 6 Dohovoru žalobcom úzko súvisí s právom na súdnu a inú právnú ochranu podľa čl. 46 a nasl. Ústavy SR, pričom ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní; obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

Preto odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. uznesenie krajského súdu ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože úspešný odporca nárok na náhradu trov odvolacieho konania nemá a navrhovatelia neboli úspešní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.